

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra Udvalgte Skrifter

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. X. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538909184/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

H. G. Olrik har ganske sikkert Ret, naar han læser Digtet som en Dialog i Brevform: hun klager over, at det nu er Vinter paa Basnæs; men han afviser hendes Klynken med at minde hende om, at det jo dog *har været Sommer* og vel nok bliver det igen engang. Er det hende ikke nok, saa kan hun jo da — som han — leve med de store Aander, der altid kan skabe Sommer i ens Sind; ogsaa dette Digt har Fru Bagger tidsfæstet til »senest 1830«. Som bemærket af Olrik, er det imidlertid neppe sandsynligt, at de umiddelbart efter Katastrofen har underholdt hinanden om Vind og Vejr. Det er tiltalende at henlægge det til Sen-Efteraaret 28, umiddelbart efter at Thora er kommet hjem fra sit Københavns-Ophold, det som fik saa skæbnsvangre Følger.*) Digtet mangler den Fyrighed, som har præget hans tidligere Vers til hende. Der er den besiddendes Ro og Overlegenhed i Tonen. Elskeren har faaet sin Vilje. —

Næste Gang, Sangen toner, da bliver det en værdig Hymne til det tabte Paradis. Digtet hedder »*Vaaren*«. Fjernt fra sit elskede Basnæs og stængt ude derfra ved Kerubens Flammesværd sidder Digteren i Hovedstaden, mens Vaaren kalder og minder, og de vaagne Drømme fører ham derhen, han vil! En fortrolig Ven følger ham paa hans Digterrejse, al hans tabte Rigdom skal Vennen se, og sit forpinte Hjerte skal han aabne for ham; ikke blot er Lykken tabt; men den er endt i Skam og Fornedelse. Saa giv du mig da, du lyse Vaargudinde, at min Aand maa lutres og mine Tanker blive rene.

Naar Bagger kredser om det intimeste i sit Liv

*) Olrik henlægger det til Tiden før Thoras Besøg i København.

-- det hvorfor der bødedes saa haardt — holder han af at gemme sig bag et fremmed Klædebon. I Digtet »*Bortreisen*« er den Ham, hvori han forpupper sig, en indisk Elegi. I Begivenhedernes ydre Træk — den vaarskønne unge Pige, som kommer til sin Ven og søger at afholde ham fra at begive sig ud paa en Rejse — holder han sig tæt op af sit Forbillede. Men mens i Elegien den unge Pige er et ubrudt Billede af en ung, æterisk og dugren Vaargudinde, forglemmer hun sig pludselig i Baggers Digt og bliver saa djærvt og dansk veltalende, at det klin-ger som et Skænderi med den hjemligste Atmosfære.

»Troer Du, at Du modner din Forstand
ved at see paa fremmed Jordbunds Træer?
See blot rigtigt paa vort eget Land.«

»Vil Du lære andre Landes Sprog?
Ak, det Sprog, din Pige med Dig talte
Sagde tidt Du før, var skønnest dog;
Thi med det vi bedst vor Lykke malte.«

I Elegien forlyder der intet om, at den elskede rejser for at forøge sine Sprogkundskaber — den unge Pige bebrejder ham blot i al Almindelighed hans hvilcløse Omflakken —; men i Forbindelse med Carl Bagger klinger det meget naturligt. Han var en sproglig Begavelse, og han led under dette aldrig at faa Lejlighed til at sætte Foden uden for Danmarks Grund. Da han i 1836 løb i Havn i de smaa provinssielle Forhold i Fyens Hovedstad, lyder der et Suk fra ham til Vennen H. C. Andersen: »Lykkelige Andersen! Du betænker ikke, at Du dog eengang har været paa de Steder, i de Lunde, ved hiint Hav,